

Bob Eggermont

KRIMP VARKIE

www.bestelmijnboek.nl

© 2022, Bob Eggermont

ISBN 978-94-6247-272-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

KRIMP VARKIE

Mondriaan de jakhals

Fella de flamingo

Accapella de beer

en Sirach de krokodil

waren samen de laatste en eerste originele dierenband die in een verkreukelde woonwagen naar de hyper-mensensteden trokken om er middeleeuws volksvertier te brengen en achter te laten. In de schaduw van dansende gele bierglazen en onder de spots waar enkel een mens van zweet speelde dit ongewone viertal tijdloze liederen tot elke aanwezige zich tijdloos amuseerde in de avondlijke duisternis. Mondriaan voelde zich bewust de leider als gitarist en componist van de meeste deuntjes. Fella verzorgde de lichte zang en had heel vaak een klein gitaartje in handen, ook wel de ukelele genaamd. Accapella de goedgepaste zich altijd iets te makkelijk aan iedereen aan, vooral aan de moeilijk te begrijpen mens. Misschien daarom dat hij zowat heel de dag op zijn achterste poten liep en hij de staande drum speelde. Sirach de stilste en oudste krokodil werd door zijn soortgenoten vreemd bekeken omdat hij het maken van muziek, het rondreizen, het verdienen van muntstukken en het koesteren van zijn drie vrienden als het allerbelangrijkste beschouwde. Zwemmen in de Nijl, mensen bang maken, foto's opeisen en op de loer liggen waren voor hem al jaren niet meer interessant. Hij speelde klarinet op hoog niveau, hij was ook de enige krokodil die dit instrument zo goed bespeelde.

De doorleefde jakhals, de artistiek knappe flamingo, de moe kijkende bruine beer en de gefocuste krokodil waren voor de eerste keer op weg naar de grootste mensenstad. Normaal zijn ze daar niet zo happig op sprekende dieren maar voor de eerste datum van deze tour waren ze zelf uitgenodigd. Een vetgedrukte mijlpaal die voor zenuwachtigheid zorgde onder deze vier. Mondriaan geloofde in de grote doorbraak. Fella droomde stiekem van een carrière alleen als zangeres. Haar grootste droom bleef ook na de vele mindere optredens bestaan,

om voor 1 of meerdere menselijke koninginnen te mogen zingen op 1 poot. Acapella schaamde zich voor zijn heimwee naar de bergen, hij miste zijn familie op vier poten na ze evenveel jaren niet te hebben gezien. Ze wisten niks van hem. Dat hij als de best drummende beer van de wereld werd beschouwd. Dat hij kon zingen, en hoe, de derde stem van de band. Dat zijn verliefdheid voor juffrouw kraanvogel volledig mis begrepen was dankzij het goede woordje van Mondriaan de stoker. Hun vriendschap was sindsdien bekoeld. Sirach de verst denkende krokodil bleef zijn bedenkingen onder de banken in de woonwagen proppen. 'Wat als er iets achter zit ? Wat als ze iets anders willen dan een beestengroep met talent ? Wat dan ?' Mondriaan zat alleen in het voorste deel van de wagen, achter het houten stuur, hij voelde zich de kapitein van de notenboot. Omdat ze de eigenaardige jak beter kende dan hij zichzelf lieten ze hem volledig met rust bij verre verplaatsingen over de met niemand rekening houdende asfaltweg. De snelle speedo's hadden geen benul dat er dieren hun leven riskeerde om ergens te geraken waar drukte alles overnam. Bij het zien van de rood-witte wagen dachten ze enkel maar aan een verloren gereden circus voiture. Dan kwamen sommige naast het nog nooit gekeurde blik op wielen rijden om domme gebaren aan de chauffeur te schenken. Door het nodige haar in de nek en het gezicht werd de jakhals met een behaarde hippie verward. Dat is pas dom.

De drie zaten op de vergrote achterbank, achter enkelzijdig geblindeerde vensters zag geen enkel attent kind de drie steeds meer als mensen acterende dieren. De aan hun ouders overdragende paniek kwam dan maar voort door een ingewikkeld ongeluk langs de andere kant van de middenberm. Alle ogen draaide de andere kant op, dit werd een appeltje-eitje-ritje. Onze beer die je kon vergelijken met een kabouter lui sliep standaard vanaf de eerste rijdende minuut tot de voorlaatste. Hij werd standaard als een wederzijds kussen gebruikt. Fella was zijn maatje, hij haar grote broer en zij zijn kleine zus. Ze vond de tussentijd heerlijk om zich in zijn kleerkast van haren te nestelen. De big foot drummer zoals de humans hem noemen had nooit een wilde kant gehad, ook niet in de tijd dat hij nog in de vochtige bergen woonde. Zijn nagels waren zover hij zich dingen kon herinneren altijd afgestompt geweest. Wat moet je met scherpe ? Tegen de aard

van zijn soort beren in presenteerde hij zich altijd als een tamme, gemanierde circusbeer met net iets meer talent en net iets meer geduld. Toch durfde de meeste mensen geen gesprek met hem te beginnen. Andere probeerde denigrerend een koekje op zijn tong te leggen, maar daar stak Fella een pootje voor en at ze zelf op zonder een kilo te verzwaren. Foute mensen bleven zich na een ontmoeting met de flink uit de kluiten gewassen drummer afvragen hoe gevaarlijk hij zou kunnen zijn bij uitgelokte boosheid. De vraag of hij ooit zo goed zou kunnen drummen als de mens Taylor Hawkins werd door geen enkele kenner gevraagd. De beer kende alleen dierlijke drummers die hem voorgingen. Volgens de eigenaar van de Music-club, Teun Drommels, die hem al twee keer sprak en drie keer bezig zag is deze ritmisch perfecte en strak in elke maat drummende reus het gevaarlijkste rondtrekkende dier op dit moment. Om de angst bij het publiek te verminderen had Fella hem geleerd om handkusjes te geven aan alle meisjes met grote ogen en bolle wangen.

Maar in de heat of the moment gaf Accapella ze ook aan boekhouders, sterk behaarde jongeren, dwergen met een hoog libido, vrouwzoekers en alles goed vindende muzikliefhebbers. De hilariteit zorgde met een binnenpretje zelfs bij Sirach soms voor een valse noot uit de klarinet. Maar de lachende mens vond het geweldig en zorgde ervoor dat hun optredens sterren kregen, waardoor ze weer grotere optredens mochten doen in steeds verder gelegen steden. En vandaag was de laatste aan de beurt. Met een tweede volgetankte tank volgde hij de borden met de blauwe pijlen. Om de tijd te killen bekeek Sirach de foto's van zijn neefjes. Elke maand ging hij de nieuwe reeks afhalen op het postkantoor van Tikkerville, het meest diervriendelijke mensendorp. En dat had hij ook nu weer gedaan net voor deze rit, voor het nauwkeurig inladen van de antieke instrumenten. Het aangepaste drumstel ging er als eerste in, dan de twee gitaren en de ukelele en als laatste de kostbare stem van Fella. Tegen de deur geplakt, zover mogelijk van de harige klerkast vandaan scheurde hij de groene enveloppe open. De kleur was onnodig bedacht door de mens en was een verwijzing naar het soort van dier die de brief had geschreven of de foto's getrokken. Voor apen was de buitenkant van de flop rood, wit voor de vogels, grijs voor de olifanten

en de neushorens, groen voor de krokodillen en geel voor de statige giraf. De mens mocht in geen geval de inhoud lezen of bekijken, er stonden fikse straffen op, soms wel 100 muntstukken. De oom van Sirach had elke maand moeite om de foto's scherp te krijgen. Zijn klauwen werkte toch iets moeilijker dan de fijne mensenvingers. En fototoestellen speciaal voor krokodillen wilde niemand ontwerpen omdat er te weinig van die beesten een foto wilde maken. Het grootste deel van de krokodillen en de katachtigen bleven bewust in het wild leven. Ze hadden geen zin om de mensentaal te leren, om op twee poten te wandelen, kleren te dragen en in huizen van baksteen te wonen om er op 1 of andere manier te proberen bij horen.

De neefjes waren nog te jong om te kiezen maar waren nu al gefascineerd door de vele verhalen van Sirach. De oom Bilal leefde als enige in de familie tussen 2 werelden. De helft van de week bekommerde hij zich om de jongsten en de andere helft was hij bezig met de muziek, met het oefenen op zolderkamertjes of met het spelen voor de kritische mens op de muziekschool. Hij vond het belangrijk dat ze zich als krokodil goed ontwikkelde met alle zintuigen voor ze de grillen van de mens zouden aanvaarden. Het zwemmen met de ogen boven water en het kronkelen in modder vond hij het allerbelangrijkste. Hij speelde ook klarinet net als Sirach maar niet goed genoeg om opgepikt of gevraagd te worden voor in een beestengroep. Om zijn jaloerse gevoelens kwijt te geraken sloeg hij steeds vaker met zijn dikke staart in het water. 'Ik moet het kunnen, en anders moet ik maar eens een ander instrument proberen dan een klarinet, maar wat dan?' De meeste krokodillen die muziek speelde kozen voor een blaasinstrument. Zonder het met Sirach te bespreken maakte hij een afspraak met een menselijke professor die de geschiedenis van de muziekinstrumenten professioneel omarmde. Hij moest het weten, het gat in de markt, welk instrument past misschien nog wel beter bij de ruwe krokodil, en word nog te weinig bespeeld door een dier? Met wat overige muntstukken tussen de schubben nam hij de uitsluitend voor dieren trein. Op de foto's van deze maand bevonden ze zich in hun zelf woelig gemaakte rivier met water. De bevroren beelden met spatten moesten de zen-muzikant overtuigen dat ze de opleiding in het wild zo goed als afgerond

hadden. Ze leerden sneller dan in de lagere school. Stiekem droomde ze soms in het riet dat ze een toeristenbootje mochten aanvallen en de inzittenden verscheuren. Sirach pinkte een traantje weg. De met drie puntjes toekomst voor de dieren met verstand was niet weggelegd in het wild maar in de onuitspreekbare steden. Samen verzekeren we de toekomst voor de volgende, hopelijk nog meer naar elkaar toe groeiende generaties.

De haatgroepen dunnen steeds verder uit en de uitstervende tegenstanders hebben steeds meer moeite om een gebied te vinden waar geen dieren of dierenliefhebbers wonen. De weg naar de volledige gelijkheid stond nog op prille babybeentjes. Voorlopig werkten de dieren in de city nog uitsluitend in het binnenlicht. In de magazijnen tijdens de nacht, als poetskracht in de hoge torens uren voor de maatpakjes, de rode lippen en de dasjes arriveren. Als muzikanten in gesloten clubs met dichtgespijkerde ramen of kokend in een aparte keuken. Opdienen, schilderen, strijken, aardappelen schillen en zelfs op kinderen passen mochten als aanvullende taken in steeds meer steden. Volgens senator Baldor was de mens als controlefreak klaar voor de volgende stappen. En waren de dieren al lang klaar voor de buitenjobs, voor een eigen winkel of zaak, zelfs voor een hogere functie in diezelfde hoge toren, voor een plaats en een hoorbare stem in de politiek. De bange fluisteraars diende eindelijk gesnoerd te worden, want de cijfers bleven geweldig. Er was geen reden om bang te blijven, ze hadden sinds hun ommekeer nog geen enkele mens verwond of gedood, de huid vol gescholden, uitgelachen of met 1 poot of klauw beroerd. Om het goede voorbeeld te geven had senator Baldor een dierlijke oppas in huis voor haar 3 doten van meisjes. De dagelijkse kranten geraakten er niet over uitgeschreven. De term ZOT viel in elk blokje mening. Om haar vertrouwen besmettelijk te krijgen en rond te delen had ze deze morgen een belofte gedaan in elk bestaand lettertype en met een zachte Maria stem voor de radio. Ze ging 100 giraffen in dienst nemen als ruitenwassers voor de altijd vuil tonende flat met vegen. Mondriaan hoorde het quasi als eerste en stak zijn duim door het venster. Graaf, cool, net goed en mooi zo schoten als geleerde woorden door zijn denkkanal. Omdat de tegenstanders vernuft en snel kunnen reageren werd hun woede nog diezelfde

dag bevredigd met ingestelde drones die honderden eieren afvuurden op de moeilijkst te wassen plekjes op de high flat.

Senator Baldor reageerde niet meteen, maar haar wraak zal zoet zijn. Met nog niet genoeg kilometers op de teller hakte ze steeds dichterbij een lus van files, omléidingen en vernauwde doorstroombmogelijkheden toe. Veranderde de zomerse dagjes-uit-sfeer naar willekeurig getoeter, elkaar gehinderd, slaan op het stuur en boze achteruitkijkende ogen. Omdat het nog niet erg genoeg oogde droegen onze vier artiesten elk een geheim met zich mee wat nooit helemaal uit hun gedachten ging, zelfs niet al slapend, sorry mister de beer. Net voor de rit hadden ze de stem in hun hoofd beloofd dat ze de waarheid zouden delen na hun optreden. Als de spanning er af was, als ze bekoeld en tevreden een glaasje bessensap mochten in de ruimte achter het podium. Om de dieren braaf te houden mochten ze onder geen enkele omstandigheid mensbier drinken of proeven. Ze waren er van overtuigd dat de slechte dronk grote gevolgen zou kunnen hebben, met beestachtige moorden en volledig terug naar af, naar ieder zijn wereld. Gelukkig begrepen ze de voorzorg. Met de gezamenlijke zin om de mens op te vrolijken en de dierenpoot te laten aanvaarden kwamen ze tot stilstand op een veel te grijze en stuk gereden weg met een geheim wat steeds moeilijker binnensmonds te houden viel. Ze waren de dieren er niet voor om ze lang te koesteren als een onzichtbare kwelgeest. Het knaagde aan hun goede bedoelingen, aan het beeld waar ze voor stonden. Mondriaan had er het minste moeite mee om iets achter te houden, hij was het de jakken verschuldigd. Iets niet zeggen is niet liegen dus valt het ergens nog wel mee. Terwijl drugs smokkelen in een overbodige gitaarkoffer echt iets voor hem zou zijn had hij iets totaal anders te bekennen. Zijn vrienden hadden geen idee wat hij buiten hun gekoesterde en gezamenlijke uren uitspookte. Mondriaan had al vier maanden in het geniep een vriendin vriendin, een menselijke, van huid en haar, met rode lippen en een bos hout voor de deur.

Zijn metgezellen kregen de eerste primeur. De wereld zal na de onthulling nooit meer dezelfde bol zijn. Het eerste dier-mens koppel functioneerde als de normale variant. De gesprekken, de humor en de affectie wijkten nauwelijks af van het

origineel. Alleen het zicht bleef verschrikkelijk, zorgde voor rechte haren op de rug. Misschien dat een flamingo en een charmante man samen beter matchen. Maar aan een jakhals en een blonde schone met de voorletter B wendde niemand. Iemand die wel met een bonkend schuldgevoel worstelde als hoofdpijn was juffrouw Fella, het gezicht van dit orkest. Ondanks de overvloedige interesse in haar van menige vogel en mannen en het feit dat ze zin had om als een nachtegaal te zingen deed niks af aan de weggestoken waarheid. De nooit in een bed slapende Roos ontwaakte uit haar harige trip of sleep, uit haar letterlijke vriend om de juiste woorden te vinden. Als zwakst uitzierende dier in een wagen vol roofdierengeweld was juist zij het lieve aanspreekpunt bij de ingang. Zonder haar sprekende ogen zouden veel deuren dicht blijven, maar ze moesten eens weten. Want de flamingo had iemand vermoord, een mens, een mannenmens, in een vlag van zelfverdediging. De precieze details probeerde ze te vergeten. Tot nu toe miste niemand de kwal van een vent. Maar wat als alles boven water komt als een smerig boeltje? De mens zou haar niet geloven, de reputatie van alle dieren zou zonder het afwachten van de rechtszaak van tafel worden geveegd. Terug naar af als logisch gevolg, de tegenstanders weer met de micro voor de mond om betogingen en rellen goed te praten. Misschien komt er wel een oorlog van? Maar zover dacht ze nog niet, ze dacht niet verder dan haar vrienden. Zouden ze haar begrijpen als ze het traag en gedetailleerd zou vertellen? Of zou Mondriaan haar bij het woord MOORD al uit de groep zetten? Zou haar beste maatje Accapella zijn vriendschap opzeggen of haar meenemen naar een onbereikbare grot zodat ze niet naar de mensengevangenis hoeft te gaan?

Ze had zichzelf voorgelogen om het de band na dit optreden op te biechten. Zij mochten haar lot bepalen, vastleggen of een andere zangeres zoeken op de steppe of in de dichte jungle. De ritmische beer die zijn tenen nooit stil kreeg wist zelfs in zijn nog rijdende droom tijdens de alles stoppende file geen blijf met zijn geheim. Na een verboden relatie en een nog niet opgehelderde moord kwam Accapella met een derde aardbeving in een doos. Hij had straks afgesproken met een menselijke manager na het optreden. Die had namelijk plannen om een top-band uit de grond te toveren, de 4BZ, de Big Bear Big Band. En ze

zochten nog een rechtopstaande drummer. Hij paste perfect, hij was de missing link, hij twijfelde nog lichtjes maar de kans groeide elke dichtende kilometer dat hij zijn vrienden zou omruilen voor deze hoog aangeschreven kans. De manager wou zo snel mogelijk een plaat opnemen, deze beren moesten de belangrijkste dierenband gaan worden, de harige Beatles zeg maar. Liedjes met een boodschap in een ruwe verpakking met een tikkeltje honing. Wie zou dat kunnen weerstaan ? Niemand, zelfs de drie achterblijvers niet. Bleef Sirach nog over. Ook hij, de meest stabiele kwam met een twist die je onmogelijk zelf had kunnen bedenken. Om oom Bilal de verassing van zijn leven te schenken had hij een geniale ruil bedacht. Sirach zou zijn plaats in de band afstaan aan Bilal die al heel lang, heel graag, verderop wilde geraken met zijn klarinet-spel. Sirach zou zich dan blijvend, tot ze volwassen waren, om zijn neefjes bekommeren in het wild. Terug een hele dag in het water, eten zoeken en slapen in het riet. Het zou genoeg moeten zijn om hem te ontstressen. Bilal en de neefjes wisten nog van niks. De drie stiekemers kregen de primeur. Terwijl de files oplosten als koffie belde de niet geruste organisator Mondriaan op. 'Halowa, met wie spreek ik alstublieft ? Meneer Stevens goedemiddag, u spreekt met Mondriaan de jakhals, wij hebben elkaar al gesproken aan de telefoon, dat klopt, waarom belt u ? Nee, we zijn u zeker niet vergeten !

Het verkeer zat moer en moer vast en alles komt net terug een beetje opgang. Die mensen kunnen echt niet snel rijden, wacht maar tot alle dieren een rijbewijs hebben ! Dan zullen we jullie het wel is leren !' Beide heren lachten, de als mop bedoelde opmerking viel juist. 'Wat zegt u sir ? Of we er zin in hebben ? Dat is een understatement van je welste, dit is het hoogst gegrepen optreden tot dus verre in de minst toegankelijke stad die nog voor een groot stuk overtuigd moet worden van de voordelen van meer pratende dieren als inwoners. En ik mag dit wel letterlijk opvatten geloof ik want het zaaltje is gelegen op de 35ste verdieping ? Spannend, nee, niemand van ons heeft gelukkig last van hoogtevrees. Volgens de navigatie is het nog een klein half uur. Zet het bessensap maar koud ! Ja, dat komt goed, ja meneer Stevens, dan ziet u ons zo, helemaal perfect, tot strakjes, yoo.' De jak toonde zijn tanden in de achteruitkijkspiegel. 'Zo gaat het nu altijd.

Het lijkt wel of ze denken dat wij dieren nergens kunnen geraken zonder een aanmoediging. Dat onze poten met haar op anders sturen. Bij mijn weten zijn we zelfs met de files nog nooit te laat gearriveerd, dus ook nu niet.' Dat betuttelende aan de telefoon maakte hem elke keer zo giftig dat hij de voorzetels met zijn tanden wou verscheuren. Om de drie achter bij de pinken te krijgen schoof hij het gordijntje op de tonen van een Duitse circus-cd open. 'We zijn er bijna !' Fella en Sirach zaten al kaarsrecht met de blik op oneindig. Accapella snurkte nog de vliegjes uit zijn neus. Hem nu al wakker schudden voor zijn innerlijke wekker afgang vond zelfs een jakhals te gevaarlijk. Ze wisten dat hij zoals steeds de voorlaatste minuut wakker sprong als een kakelverse gigant. Er waren nog zekerheden in het leven. Sprekende dieren hadden nooit last van een ochtendhumeur, gooiden nooit water in hun gezicht.

ieren zijn geen diesels, ze zijn als elektriciteit, je hebt meteen de volledige capaciteit ter beschikking. Ze moeten niks opbouwen of er in komen, zelfs de circusmuziek was niet echt nodig om hun alertheid naar het gewenste niveau te brengen. Met hun guitige gezichtjes tegen het glas bewonderde ze de eerste lijnen van een industriële, in de hoogte bouwende mega-stad. Voor wie de vlakte gewoon was kwam deze alles opslokkende city als een bedreiging over. Syrach had een boekje bij waar hij weetjes en feiten over de mens en zijn steden in noteerde. Vandaag bleef hij bij pagina 7. Op dit vel papier noteerde hij alle steden bij naam die iets met hem deden. Zoals Jambo-town, Farkou city, Blanco Ville, de meest witte stad ter wereld waar geen andere tint, laat staan een wild dier een poot of voet binnen kreeg. Jardanie stad, Lazytown, Vuurvlieg Polis, Darkstede Trumor, de Metropool of broken dreams. En vandaag kwam er een streepje bij, het grootste voor de grootste stad die voor het eerst het woord stiekem laat varen en een dierenband laat spelen in de meest muzikale en hoogste flat. Er waren geen liften, hoe modern de rest ook in elkaar stak. De muzikliefhebber en de band zelf moesten honderden trappen beklimmen voor een beetje ontspanning en een zakje met muntstukken. De stad met de twee namen. De stad zonder einde en het monster die de lucht verdrijft. Met alle ogen van de wereld constant in de nek wilden ze als eerste openlijk de talentvolle dieren een kans in eender welk licht

bieden. Moge vele volgen. Het uitbuiten en ze laten werken in de goedkoopste schaduwen moet stoppen binnen dit kalenderjaar. Als huurmoordenaars stapten de vier uit. De jak toonde zijn wild gebleven tanden aan de building. Sirach maakte van zenuwachtigheid een kruisteken en Accapella ging meteen naar de koffer om de instrumenten uit te laden. De deur stond al gecontroleerd open.

Via een rooster in de muur werden de bonte voorlopig nog vrienden verwelkomd door een charmante robotstem. Ze mochten meteen aan de beklimming beginnen. Mondriaan liet er geen gras over groeien en snelde de trappen op als een hongerig dier op vier poten. Fella vloog sierlijk als een ronddraaiende paraplu de hoogte in. Sirach wilde niet achterblijven als oudste krokodil en gebruikte zijn krachtige staart om kronkelend met een drive de verdiepen te nemen. Het kwam heel anders over, hij leek uit op de ergste vorm van wraak, sommige mensen vluchten terug hun workspace of meeting room binnen. Meneer Stevens lachte zich een kromme rug. Accapella die eigenlijk een betere naam verdiende nam nog meer dan een luie piccolo zijn tijd om alle instrumenten plus de koffer met showkieren in 1 keer, op een grote, rechtstaande toren naar boven te dragen alsof het gewicht niet meer kon zijn dan een stel rokende pizzadozen. Ondanks dat hij het weldegelijk in zijn rug voelde hield hij de stoerste eer aan zichzelf. Ook de aangeklede kleedruimte met sterren aan de deur, waar al enkele internationale zangeressen in de spiegel hadden gekeken met uitpuilende lichtjes als vingerkootjes zo groot stond gecontroleerd open. Lichtjes op de ademtrappend ging elk corona-proof in een kuipstoeltje zitten. Ze waren daar niet bang voor een overdracht aan haren en beschadigingen door de nooit getrimde nagels. Met veel zwier kwam meneer Stevens zich voorstellen, hij was oprecht blij en verheugd dat het eindelijk zover was. Een dierenband in zijn miljoenenflat. Eindelijk mochten ze eens optreden voor de chicste dames en de kenners van heren. De lage bijzettafels stonden vol met mee-graai-dingen en de staande frigo's vol gekoelde flesjes bessensap waren speciaal voor dit moment met veel moeite naar hier gezeuld.

De dankbaarheid was nog niet meteen te zien op de gezichten, maar Fella maakte alvast een koninklijke buiging. 'Als jullie nog iets nodig hebben, gewoon een

brulletje geven (letterlijk) en dan lossen we dit op. Het zaaltje voor zo meteen is al weken uitverkocht. De mensen zijn er echt aan toe om is iets anders te zien.' Misschien heeft het niks te maken met afgezaagde of voorspelbare noten, schema's of overgangen, bindteksten, een minder midden van het optreden of onopvallende kleren. Misschien waren ze allemaal ongelovige Thomassen, geloofde ze nooit dat een dier buiten verstaanbaar spreken en rechtop lopen ze nu ook nog professioneel muziek kunnen maken, een showtje geven met overtuiging. Ze waren hier om de criticasters en kin-wrijvers het tegendeel te bewijzen met nog net dat tikkeltje meer. Er viel een stilte tussen de 3 dieren. 'Ik spreek Accapella nog wel, ik ga jullie laten, succes.' Hier zaten ze dan. Fella was meteen verliefd op haar mooiere spiegelbeeld. Mondriaan en Syrach bekeken elkaar bijna als vijanden vanuit hun kuipstoeltjes. Het was jammer dat ze niks konden afvuren met weggewerkte knoppen in de armléuning. 'Is er wat ?' De jak had zijn geoeffend geduld niet meegebracht. 'Moet je een flesje bessensap meneer de gitarist ?' Hij herpakte zijn houding. 'Graag, meneer met de klarinet, ik dacht even dat het niet goed zat tussen ons !' Fella dronk meegenomen water uit haar lievelingsrivier. De smaak bracht haar altijd geluk met het zingen. 'Waar blijft die beer met onze spullen ?' 'Rustig jak, het is niet zomaar een klim, we zitten 35 verdiepen hoog, ik kan de rokers van wat verder gewoon horen piepen. Hij kan hier elk moment op zijn dode gemakje arriveren, doe het hem maar na !' Ondanks de poging van Syrach kreeg de grote jongen geen respect van Mondriaan. 'Het is een beer weet je, zij hebben zo een lichaam gekregen van de maker om zoveel mogelijk zwaar werk te verrichten, te leveren, om zich fysiek uit te sloven voor vrienden. Hij mag zijn ongezellig gesnurk met iets goed maken !'

Syrach was het er niet mee eens en leek goed op weg om de nog resterende tijd te vergallen met een weerwoord. 'Waarom dragen we niet elk ons eigen instrument naar boven ?' De jak beet de kroonkurkjes van de flesjes bessensap en slikte ze in terwijl hij een kleine oorlog verwachtte. 'Ik ben er ! Zal ik onze instrumenten al op het podium instaleren ?' Fella knikte via haar spiegelbeeld terug. 'Gaat het met je rug ? Je bent weer bedankt Accapella, een flesje bessensap ?' Maar ook na een tweede vraagteken wilde hij zijn donderende stem met geen

vriend delen. Hij had de toon en de zinnen van de jak allemaal gehoord in het opgesmukte trappenhuis. Hij wist wat er van hem verwacht werd, het onmogelijke, elk optreden weer, het lastdier van de band die met alles moet kunnen omgaan. Dit moest wel de laatste keer geweest zijn want hij zou als een andere beer bekeken worden bij zijn volgende project. Waarom nog wachten om het geheim te vertellen ? Hij kon meteen terug scoren, hard tegen de schenen van de jakhals trappen. Maar hoe zou het concert dan nog goed kunnen worden ? Met zoveel tegengas ? De beer die altijd wel een beetje dom leek, speelde nog geen noten, maar wel de slimme mens. Hij plaatste de instrumenten zoals de spelers van de instrumenten gingen staan. Het rode drumstel flink vanachter, de klarinet en de groene gitaar op dezelfde lijn en de zang met ukelele op de punt. 'Ze staan er !' 'Bedankt, bedankt, bedankt.' Om zijn inspanningen te compenseren ging hij zwetend en harig op de grond liggen. Mondriaan verplaatste zijn kuipstoel. 'Vrienden, ik moet nog iets zeggen, het is te zeggen, ik wil jullie iets bekennen na ons hopelijk weer succesvolle optreden. Vinden jullie dat goed ?' Er viel een stilte tussen de 4. Zonder nog meer spiegels te plaatsen keek iedereen hetzelfde. 'Waarom kijken jullie als mij ?' Fella klikte het licht van de spiegel uit. 'Ik moet ook iets kwijt, na u.' Syrach hapte naar een vlieg en knikte alvorens zich met een geheim aan te sluiten. 'Drie geheimen ? Dat gaat hier goed !

Heb jij toevallig ook nog iets wat van je hart moet meneer de drummer ?' Acca opende zijn ogen snel als een krokodil. 'Het is misschien wel een beetje teveel toeval voor 1 moment maar ik heb ook groot nieuws te melden !' De uitgeruste sfeer zakte tot het gelijkvloers door alle vloeren heen. Vrienden met een geheim wat kan wachten, dat zijn de ergste, die schokken vriend en vijand, ze moeten wel erg zijn dat je ze nu niet kan vertellen. Kon de smaak van bessensap en de beloofde munten de koppen nog in 1 richting krijgen ? Het viel Fella nu pas op dat de grote mensenklok verlicht was. Met nog tien minuten op de achtervolgingsronde der wijzers bleef er geen tijd over om de belangrijkheid van de geheimen als kaarten naar elkaar toe te schuiven. Alle vier trokken ze zich preuts terug in een kleedhok. Zonder raadgevers en een soundcheck beslisten ze zelf hoe ze gekleed de rijke ogen en monden te lijf zouden gaan met hun muziek,

die als snel romantisch, zweverig en weemoedig klonk en paste in elke soort van zaal. Het liefste speelde ze buiten in een bos met lege klapstoeltjes en dik luisterende bomen met alle tijd. Of naast de stroom van een riviertje of de stroom van de prikkeldraad rond de wei met dromerig eerlijke koeien die op elke voorbijrazende trein verliefd konden worden. Maar vandaag werd het minder poëtisch. In de hoogst betonnen boom zaten schatrijke gierigaards die met het gelijkvloers niks te maken wilde hebben te wachten op een stel geëvolueerde dieren die ze alleen maar kennen uit de zoo, de plaatjesboeken en de documentaires. Ze moesten meneer Stevens all the way geloven dat ze het enge zouden thuislaten, dat de muziek bijna zo klonk als door een mens geschreven. 'Ready ? Kom er maar uit !' Niemand wist wie dit zei. Met een ruk gingen alle stukjes stof open, ze kwamen op 1 lijn te staan zonder dat ze het van elkaar doorhadden. Zonder naar de spiegel te rennen deden ze een stukje naar voor.

Om niet nog meer aandacht naar zich toe te trekken droeg Fella geen roze maar een zwarte galajurk met nep diamantjes, met een boa rond de nek was het plaatje compleet. Mondriaan had zich in een leren broek getrokken, droeg een jeansjas met een bontkraag en een witte met de hand gestikte hoed. Syrach droeg een blauw stoffen pak alsof deze flat met duizend stielen in de Bavario woestijn verrezen was. Weer als laatste toonde de beer zich aan de kamer. In een oversized tuinpak, met een zonnebril boven de ogen, een vertrappeld hoedje en de juiste schoenen, heel belangrijk voor een drummer, oogde ook hij mentaal ready. 'Kunnen we de planken op ?' 'We kunnen.' Met ieder zijn dierengeluid ging men in een quasi rechte lijn naar de volgepakte zaal die meestal voor decadente jubileumfeestjes werd gebruikt. De sporadische optredens waren verplicht voor iedereen die belangrijk is, wou worden en wilde blijven. Als zwart gemeen geklede vampiers zaten ze aan kleine tafeltjes, er brandde alleen kaarslicht, in de hoeken, op de tafels, zelfs vanop de voor de rest nutteloze kroonluchters. Er mocht in alle talen gerookt worden, het bespaarde op rookeffecten en het zorgde voor een donker kroeg gevoel. Met al een applaus in de vingers bleef het publiek vol tetterende altijd sprekers stil zonder muizen er bij te betrekken en besteeg de nameloze dierenband het zorgvuldig getimmerde podium. Ze oogde even cool

als de voorgaande bands. En alleen meneer Stevens mocht het eerste applaus verzorgen. Om deze dure club meteen wakker te schudden had men gekozen voor een uptempo-song die de beer mocht inzetten met een heerlijke drumroffel. Mondriaan sneed de gitaar lekker aan terwijl Syrach met zijn heilige klarinet voor een Oosterse bijklank zorgde. Op het stemgeluid van Fella was het even wachten.

In plaats van zich op 1 punt achteraan te focussen keek ze elke tafel afzonderlijk aan. De uit de hoogte rokende dames hadden nog binnen de minuut door dat het nep-diamanten waren die haar voor de rest saaie jurk versierde. Omdat ze niet mochten lachen van de mannen aan tafel toonde ze uitvoerig hun diamantenringen, hun parels met kettingen en familiejuwelen met een geschiedenis. Ze blonken en schitterde met stoef in de kleine oogjes van de Flamingo die het niet aan haar verenpracht liet komen. Geen enkel dier was jaloers op de mindset van een mens. Omgekeerd was de mens vaak jaloers op de eeuwige trouw van de niet pratende hond die altijd kwispelend zijn baasje begroette alsof hij een jaar op zee had rondgevaren terwijl het maar een halfuur kon zijn. Om zoveel mogelijk ogen van mannen van zich af te houden toonde Jak bij elke solo zijn tanden. Syrach dacht het publiek weg, hij wou geen opbouwend applaus, geen cijfer, geen kritiek in een compliment, geen bevorderlijke fans voor hem alleen, geen doorgang in de muziekwereld. Hij miste het woestijnzand tussen zijn tenen en zijn drukke neefjes. Hij sloot zijn ver gelegen ogen, hij hoefde zelfs zijn vrienden niet bezig te zien, hij had geen boodschap aan hun spelplezier en oogcontacten. De relatie met zijn klarinet was geen van passie meer, ook al was hij de meest gewaardeerde muzikant en kreeg hij de beste vingers naar zich toe. Na twee instrumentale songs mocht Fella laten horen waarom zij onder de dieren als best zingende Flamingo werd beschouwd. Met de ogen dicht kon je haar zachte stem niet onderscheiden van de geschoolde, jonge zangeressen die na enkele eerste prijzen definitief wilden doorstoten. Haar geluid ontroerde de mannen meteen, om hun diamanten tranen meteen weg te vegen gebruikte ze hun door andere geknoopte stropdassen.

De kracht die ze uit haar verwaarloosbare vogellijf kreeg zorgde ervoor dat de vrouwelijke pesterijen stopte. Meneer Stevens glunderde met het grote gelijk. 'Kijk is, wat ik heb binnen gehaald ! Menselijk talent in volledig omgevormde dieren ! Het klonk als in de beste tradities van de volksmuziek. Zonder muziekscholen en privéleraren bij de hand te nemen hadden ze de fijne knepen geleerd van vaag gefilmde filmpjes. Ze speelde vloeiend samen alsof ze allemaal hetzelfde dier waren, ze begrepen het niet. Hoe kan een krokodil met zijn klauwen nu serieus klarinet spelen ? Of een beer rechtstaand drummen ? Een flamingo als zangeres geloofde ze nog wel, maar een jakhals die als Jimi Hendrix zijn gitaar tot het uiterste drijft lijkt bijna te mooi om waar te zijn. Toch was er absoluut geen sprake van playback of meelopende tapes. Na een handvol nummers stonden alle monden open, en was er niks meer te zien van het stijve begin. De tafels werden opzij geschoven en de strakke dames veranderde in soepele dansers. De mannen volgde snel en filmde alles klein wat ze niet konden geloven. De drummende beer die liters zweet verloor genoot het meeste van de ontroerde Fella en alle uitzinnige reacties. Mede door de drank waren er geen remmingen meer, iedereen kleefde aan elkaar en de glinsteringen vanuit het publiek werden dof. De bewondering voor de vier veranderde door de drank in geschifte en ongepaste beelden. Erger dan op een gesloten fuif waar niemand nog weet wat ze doen. Het kon dus ook zonder dj. Getrouwde mannen drongen zich op aan het podium voor de neus van Fella met de tong uit de mond en de rits open. Gelukkig begreep deze recht vooruit zingende flamingo niks van hun vieze bedoelingen. Ook de achterban van mannen kwamen er niet vanaf zonder een schaamtelijk moment aan het einde van de setlist.

De getrouwde vrouwen drongen zich op aan het podium en toonde zonder dat de mannen het doorhadden hun vergrote borsten aan hun wild gezette ogen. Gelukkig begrepen ze niks van hun vieze bedoelingen. Met een iets te vroeg ingezette buiging verlieten ze zonder toegiften de bühne, het was mooi geweest. Net gered van veel erger bracht de kleedkamer redding terwijl het applaus nog veel verwachtte. Voor de mens was het ook nooit genoeg. Bij gebrek aan wilde dieren, namen ze dan maar een vent mee naar huis, behalve de baas. De geluk-

kige meneer Stevens duwde de deur open met zijn pens, hij was zover, om een wild dier te knuffelen alsof hij de manager van de vier wilde worden, alsof ze het songfestival voor mensen hadden gewonnen. Wat een performance, wat een inzet en wat een meeslepende muziek. Met vier knipogen gooide hij de doorzichtige zak met munten op tafel. 'Hier, deze is verdient ! En ik heb nog een last minute verrassing !' Jak trok zonder veel vertrouwen de zak open, Fella moest ze natellen terwijl ze vertrouwelijk naar de enthousiasteling keek. 'Tel maar na, ik heb er 5 extra munten bijgedaan omdat mijn mensen zo uitzinnig zijn. Maar dat is de verrassing nog niet. Ik heb al vrij vroeg in jullie set een telefoontje gepleegd. Versta me niet verkeerd, maar ik denk dat jullie ensemble nog sterker voor de dag kan komen met een dier en een instrument extra !' 'Wat !' Er viel een bom in ieders hoofd. 'Denk je dat echt ?' De jak knikte meteen nee. Fella zag haar spiegelbeeld ja knikken en Syrach kon er zich wel in vinden. Accapella had meer oog voor zijn slapende drumpoot. 'En aan wie had je dan zo snel gedacht ?' 'Aan muilezel Dinkel Slachtoor met zijn contrabas, hij zoekt nog een stel getalenteerde dieren, dus waarop wacht je !' Deze twist maakte iedereen sprakeloos. 'De band kan er alleen maar beter van worden, toch ?' Je zag ze denken, en onze geheimen dan ? Zonder hun antwoord af te wachten verliet hij boertig en in zichzelf lachend de room. Hij had namelijk nog een verrassing in de hoge hoed zitten. Voor ze de tijd kregen om alles rond dit idee af te breken en te begraven werd er op de ster geklopt. 'Kom maar terug binnen meneer Stevens, meneer Stevens ?'

'Gegroet luitjes, ik ben Dinkel Slachtoor, de muilezel, en dat is mijn contrabas Bob, ik ben gebeld door meneer Stevens. Hij denkt dat ik jullie sound nog kan versterken, zullen we samen wat muziek maken ? Ik kan voor een betaald optreden zorgen, ook in deze stad, in een breeddenkend blues-café later deze maand. Wat denk je ?' Jak Mondriaan die zichzelf toch altijd een beetje als de leider heeft beschouwd nam sowieso graag het ongelogen woord. 'Ik zie het zo niet gebeuren, wij zijn en blijven wilde dieren, en ik weet niet of we op een muilezel met connecties zitten te wachten, en ik denk dat ik voor ons vieren spreek, sorry kid.' Dinkel lachte met zijn vooruitstekende tanden terwijl hij een sigaret in 1 van zijn zakken zocht. 'Zo wild zien jullie er toch niet uit ? En als juffrouw Flamingo zich